

2017 года предусматривает 10 основных направлений работы, среди которых: стимулирование создания новых рабочих мест, повышение уровня занятости сельского населения, усиление мотивации к легальной занятости и содействие занятости социально уязвимых категорий населения, особенно молодежи и инвалидов, совершенствование системы регулирования трудовой миграции [2].

В рамках реализации Закона «Об индустриальных парках» предусматривается создание квалифицированных и высокооплачиваемых рабочих мест в промышленности и приоритетных отраслях экономики за счет предоставления целевых льгот и преференций [3].

Таким образом, реализация нововведений законодательной базы будет способствовать улучшению ситуации на национальном рынке труда, стимулировать работодателей к созданию рабочих мест, повысит занятость населения.

Список литературы: 1. Про зайнятість населення [Електронний ресурс]: Закон України від 05.07.2012 № 5067-VI // Законодавство України: Верховна Рада. - Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/>. 2. Програми сприяння зайнятості населення та стимулювання створення нових робочих місць на період до 2017 року [Електронний ресурс]: Постанова кабінету міністрів від 15 жовтня 2012 р. № 1008 // Законодавство України. - Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/1008>. 3. Про індустріальні парки [Електронний ресурс]: Закон України від 21.06.2012 № 5018-VI // Законодавство України: Верховна Рада. - Режим доступу: http://search.ligazakon.ua/l_doc2.

А.В. РЕЗНІЧЕНКО, аспірант кафедри економічної теорії та історії економіки НАДУ при Президентіві України

ІННОВАЦІЙНА ЛЮДИНА – БАЗОВИЙ ЕЛЕМЕНТ ТЕХНОЛОГІЧНО СПРОМОЖНОЇ МОДЕРНІЗАЦІЇ

Конкурентоспроможність країни визначається розвитком в ній повномасштабних продуктивних сил: фундаментальної практико-орієнтованої науки, розвиваючої освіти та інноваційної промисловості. Основним предметом дії повномасштабних продуктивних сил сьогодні є технології, на яких і довкола яких збираються знання і компетентності.

Технологічна спроможність – базова і відмітна ознака пропонованого підходу до технологічної модернізації і модернізації в цілому. Можна навчитися запозичувати зарубіжні технології та інституційні рішення, але так і не зуміти здійснити

технологічну модернізацію. При подібному підході технологічно спроможна модернізація – це в першу чергу економічна стратегія держави направлена на формування нового суспільного багатства у вигляді інноваційно активних громадян.

Зараз Україна продовжує втрачати технологічні комплекси і групи технологій, що веде до різкого звуження простору доступної для країни наукоємкої продукції. Цей технологічний і індустріальний регрес не може бути компенсований технологічними запозиченнями. Зробивши основну ставку на придбання готових технологій, ми ризикуємо поглибити деградацію технологічної культури і втратити залишки фундаментальної практико-орієнтованої науки. Тому до завдань вищої школи необхідно віднести також розробку програм випереджаючого кадрового забезпечення процесів технологічного переозброєння промислових виробництв і створення умов для формування у студентів компетенцій інноваційної діяльності [1], інакше кажучи – компетенцій «інноваційної людини» як суб'єкта всіх інноваційних перетворень. «Інноваційна людина» – не є синонімом «інноваційного підприємця». Підприємництвом в усіх країнах готово і може займатися меншість населення. "Інноваційна людина" – більш широка за змістом категорія, яка означає, що кожен громадянин повинен стати адаптивним до постійних змін: у власному житті, в економічному розвитку, в розвитку науки і технологій, – активним ініціатором і виробником цих змін [3]. При цьому кожен громадянин гратиме свою роль в загальному інноваційному співтоваристві відповідно до своїх схильностей, інтересів і потенціалу.

Ключовими компетенціями інноваційної людини повинні стати:

здатність і готовність до безперервної освіти, постійного вдосконалення, перенавчання і самонавчання, професійної мобільності, прагнення до нового;

здатність до критичного мислення;

здатність і готовність до розумного ризику, креативність і заповзятливість, вміння працювати самостійно і готовність до роботи в команді, готовність до роботи у висококонкурентному середовищі;

широке володіння іноземними мовами як комунікаційними інструментами ефективної участі в процесах глобалізації,

включаючи здатність до вільного побутового, ділового і професійного спілкування.

Нарощування таких компетенцій - тривалий і складний процес, що включає необхідність адаптації для цих цілей не просто окремих напрямів соціально-економічної політики (в першу чергу, політики у сфері освіти), але і громадського середовища в цілому, формування " клімату" в суспільстві, що забезпечує свободу творчості і самовираження, що заохочує і винагороджує людей, що мають відповідні компетенції і досягають успіху за рахунок їх використання.

Для успішного вирішення завдань щодо формування компетенцій "інноваційної людини" необхідно модернізувати державну політику в області освіти по ряду ключових напрямів.

Система освіти на усіх своїх етапах повинна і в частині змісту, і в частині методів і технологій навчання/викладання бути орієнтована на формування і розвиток названих вище навичок і компетенцій, необхідних для інноваційної діяльності. Одне з найважливіших завдань в цій сфері - формування глобально конкурентоздатних дослідників і управлінців. При цьому вища освіта в перспективі має бути інтегрована з науковою діяльністю - студенти, що здобувають освіту за магістерськими програмами, повинні брати участь в наукових дослідженнях, спрямованих на вирішення перспективних завдань інноваційного розвитку, а в нз, де є магістерські програми, повинні мати відповідний науковий потенціал і налагоджені зв'язки з інноваційними організаціями і високотехнологічними підприємствами. Для цього належить послідовно розвивати механізми підтримки кооперації в нз з компаніями інноваційного сектору.

Ключовим завданням у сфері освіти стане розвиток системи безперервної освіти, створення ефективної системи стимулів і умов (інфраструктури) для постійної перепідготовки і підвищення кваліфікації для усього економічно активного населення. У сучасних умовах не лише різко прискорюються процеси технологічного розвитку, що знецінює здобуті знання незабаром після їх отримання, але також змінюється і галузева структура економіки. Ці процеси різко підвищують цінність компетенцій у сфері швидкого аналізу, критичного осмислення великих об'ємів нової інформації, компетенцій по "перемиканню" людини з одного виду діяльності на інший. Щоб

бути успішним, людині треба бути готовим до зміни декількох професій і видів діяльності впродовж життя.

З точки зору механізмів державного регулювання це означає, що програми підвищення кваліфікації персоналу як у сфері діяльності державних підприємств, так і у сфері служб зайнятості, мають бути спрямовані, у тому числі, на освоєння громадянами інструментів інноваційної діяльності. Значна увага у рамках таких програм повинна приділятися освоєнню навичок комерціалізації наукових розробок, ведення підприємницької діяльності, користування сучасними фінансовими інструментами [2]. Належить також на конкурсній основі підтримати найбільш вдалі програми навчання дорослого населення, на основі яких створити систему щорічного підвищення кваліфікації не менше 15-20% працюючих громадян.

Стимулювання отримання навичок інноваційного підприємництва тією частиною населення, яка до цього найбільш пристосована і готова, - випускниками ВНЗ технічних і природничонаукових спеціальностей за допомогою різних полідисциплінарних освітніх програм і проектної діяльності. Програми державної підтримки інновацій також повинні містити освітній компонент, у тому числі в області підприємницької діяльності, комерціалізації розробок.

Формування культури інновацій в суспільстві і підвищення престижу інноваційної діяльності. Цей найбільш важливий напрям слід розвивати, виходячи з міркувань привабливості інноваційної діяльності з урахуванням традицій вітчизняних і світових наукових шкіл, престижності пошуку і комерціалізації нових ідей.

Успішне вирішення даних задач можливе за умови максимально тісної співпраці держави, наукового і освітнього співтовариства, бізнесу, інститутів громадянського суспільства.

Список використаних джерел: 1. Інновації у вищій освіті: проблеми, досвід, перспективи : монографія / за ред. П. Ю. Сауха. – Житомир : Вид-во ЖДУ ім. Івана Франка, 2011. – 444 с. 2. Салун М.М. Відтворення та модернізація трудового потенціалу підприємства (території) : монографія / М.М. Салун. – Харків : Вид. ХНЕУ, 2011. – 236 с. 3. Терещенко І.І. Інноваційна політика держави як фактор розвитку людини // Доступ до електронного ресурсу: http://nbuv.gov.ua/portal/soc_gum/VKPI_soc/2010_1/Tereschenko.pdf